

HAYÂTI

Abdullah Fârûkî el-Müceddidî Hazretleri'nin dedesi Muhammed Hamdî Efendi, Hz. Ömerü'l Fârûk (r.a) soyundan, aslen Siirt'in Varkanis Köyünden Şeyh Fethullah Varkanisî (k.s)'nin akrabalarından Hasan Ağa adı ile mâruf zât ile Mahbûbe Hatun'un izdivâcından dünyâya gelmiştir. Muhammed Hamdi Efendi, Diyarbakır Askerlik Şubesi reîsi Muhterem Albay Sâlih Efendi'nin kızı Nâzire Sûzan Hanım'la evlenmiş ve bu evlilikten dört çocukları dünyaya gelmiştir. Bu evlatlarının ikincisi Abdullah Çetin Fârûkî Hocaefendi'dir. Mîlâdî 1936, Hicri 1356 yılında Siirt'te dünyaya gelmiştir. Abdullah Çetin, adı; Fârûkî ise resmi soyadıdır.

Çocukluk yılları Siirt'ten Bitlis'e göçle başlamaktadır. Bitlis'te ilköğrenimini tamamlamıştır. Bu arada 1954 yılında Bitlis'ten Muş'a gençliğinin ilk yıllarında göç ederler. Bu dönemde yani 1954-1957 yılları arası gördüğü manevi rüyalarla tasavvuf yoluna seyr ü sülûk ederek islama hizmet edeceği kendisine işaret edilmiştir...

Hoca Efendi 1957 yılında askerliğini İzmir'de yaptıktan sonra, 1962 yılında ailece Muş'tan Malatya'ya hicret etmişlerdir. 1963 yılında muhterem babaları vefat ettikten sonra kendisini tamamen bütün varlığı ve benliği ile İslam dinini anlamaya ve yaşamaya adanmış, bu esnada dört mezhepten müçtehid Allâme Şeyh Muhammed Hazin (k.s)'in oğlu, hem de manevi yolunun devam ettiricisi olan muhterem ârif - i billâh, müçtehid, ilahi aşk bağısı Şeyh Alâaddin Fersâfi (k.s) Hazretlerine intisâp etmiştir.

Hoca Efendinin ilk evliliğinden iki evlâdı dünyaya gelmiştir.(Nevin ve Alâaddin Fârûkî). İlk hanımı vefat edince ikinci bir evlilik daha yapmış ve Münevver Hanımla olan evliliğinden iki evlâdı dünyaya gelmiştir.(Hüseyn Hüsâmeddin ve Fatma Fârûkî).

Hoca Efendi kendi kurduğu Fârûkiyye İlim Araştırma Yayma ve Yardımlaşma Vakfı başkanlığını da yürütüyor ve bu vakfın yayın organı olan Özlenen Fark dergisinin de baş azarlığını yapıyordu.

TASAVVUF İLMİNDEKİ YERİ VE SİLSİLELERİ

Hoca Efendinin tasavvuf yoluna adım attığında tanıştığı üstâdı Alâaddin Fersafi (k.s) Hazretleridir. Fersafi Hazretleri, İslam'ı yaymak ve kalplere Allah sevgisini aşılacak için bütün Anadolu da ve Ortadoğu ülkelerini de içine alan geniş bir coğrafyada gezen, tanınan ve etkinliği olan son derece yaşlı olmasına rağmen gayret ve cehdini tükenmez bir enerji ile sürdüren çok müstesnâ, çok mübârek bir zâttır.

Alâaddin Fersâfi Hazretleri, Irak'ta Halepçe'ye bağlı Bađa köyünde ikamet eden, yüksek hasletlerle donatılmış, mânevi nazar ve hâlleri çok yüksek olan ve Allah için yaptığı yolculuklarda atının ayakları altına gelen taşların bile un gibi ufalandığı bir büyük veli olan Şâh Muhammed Ali Hüsâmeddin'in bağlısıdır.

Onun bir ötesindeki halkada ise; kökeni Hz. Muhammed (s.a.v), Hz. Ali, Hz. Hüseyin (r.anhüm ecmain)'e uzanan ve veliler içinde bir güneş mesabesinde mesabesinde olan Seyyid Abdülkâdir Geylâni (k.s) Hazretler'inden gelen bütün mübârek kolların Anadolu'ya yansıtıcısı olan Mevlânâ Hâlid-i Bađdâdi Zülcenâhayn Hazretleri'nin hâlifelerinden Osman Siraceddin-i Tavili(k.s) Hazretleri bulunmaktadır. Şâh Muhammed Ali Hüsâmeddin Hazretleri bu zâtın torunudur.

Hoca efendinin üstâdı Alâaddin Fersâfi (k.s) Hazretleri ve tasavvuf târihindeki yeri üzerine Ankara Üniversitesindeki R.Fevzi Kahtalı tarafından bilimsel bir araştırma yapılmış ve lisans tezi hazırlanmıştır.

Bu silsile Abdullah Fârûki Hocaefendi 'nin vâris olduğu Hâlidi silsilesidir. Fakat o Nakşibendiyye tasavvuf okulunun farklı bir diğer silsilesine de vâris olmuştur ki , bu silsile Ömer'i Müceddidi bir silsiledir bu silsilenin icâzeti, 1976 yılında Kayseri'de mukim olan ve İmâm-ı Rabbâni Hazretlerinin torunlarından Şeyh Abdulhalil Müceddidi (k.s) tarafından kendisine tevdi edilmiştir. Bilindiđi üzere İmâm-ı Rabbâni (k.s) Hz. Ömer soyundandır ve bu silsile sâdece Hz. Ömer soyundan olanlarca sürdürülmüş bir silsile olması bakımından tasavvuf tarihinde ayrıcalıklı bir yere sâhiptir.

Abdülhâlil Müceddidi Hazretleri, Çin Türkistanı'ndaki zulümlerden kaçarak uzun bir yolculuktan sonra Türkiye'ye sığınan Dođu Türkistan'lılardandır. Kayseri'ye yerleştirilmişler ve burada irşad faaliyetlerini sürdürmüşlerdir. Doksan yaşını aşkın bir pir-i fâni olmasına rağmen, ders halkasını sürekli canlı tutar, evine misafir geldiğinde çocuklar dahil kapı dibinde oturarak ağırlar ve hizmetlerini bizzat kendisi yapardı.

Bu muhterem zâd, Fârûkî Hocaefendi ile bir görüşmesi esnâsında kendisine ; "Biz akrabamız dolayısıyla Hz. Ömer'in de torunuyuz." demiş ve Hocaefendi'ye ders vermek istediğini söylemişti. Fârûkî Hocaefendi ise ; "Akraba olmak münasebetiyle size ölünceye kadar hizmet ederim. Fakat sizden ders almam mümkün değildir. Çünkü bizzat Peygamber Efendimiz(s.a.v)den mânen ders almış bulunuyorum..." diyerek mazeretini kabul etmesini ister.

Bunun üzerine Abdulhâlil Müceddidi (k.s) Hazretleri, gözyaşlarını tutamayarak ağlamış, torunlarını ve bütün yakınlarını yanına çağırarak, Abdullah Fârûkî Hocaefendi'den kendilerine dua etmelerini istemiştir.

Fârûkî Hocaefendi, bu olaydan sonra Hacca gitmiş dönüşte kendisini çeşitli hediyelerle ziyaret ettiğinde Abdulhâlil Müceddidi Hazretleri O'na şöyle demiştir:

" Oğlum, Sen hacca gittikten sonra ceddimiz İmâm-ı Rabbâni Hazretleri iki defa gelerek bendeki icâzeti sana vermeme istedi. ve senin için ; "O da benim oğlumdur ve benim yolumu tâkip ettirecektir dedi."

Bunun üzerine Abdlah Fârûkî Hazretleri O nun verdiği Müceddidi icâzetnâmesini kabul etmiş ve bundan sonra da "el-Müceddidi" nisbesini kullanmıştır. Bu unvan, Müceddidiyye koluna nisbetini belirtmektedir. Bu zât , ayrıca Hocaefendi' nin Seyyid Abdülkâdir Geylânî Hazretleri'nden aldığı mânevi icâzeti de tasdik ederek, bu kanaldan da kendisine icâzet vermiştir.

1982 yılında mânevi bir işaretle Malatya'dan Ankara'ya hicret eden Hocaefendi , Hacı Bayramı Veli (k.s) Hazretlerinin doğup büyüdüğü Solfasol(Zülfadıl) semtine yerleşmiş ve vefat edinceye kadar buradaki külliyesinde irşad çalışmalarını sürdürmüştür.

Hocaefendi, zâhirî ve mânevî icâzetlerine vâris olduğu Kâdiriyye, Nakşibendiyye-i

Müceddidiyye, Nakşibendiyye-i Hâliyye, Dussûkiyye, Bedeviyye, Şâzeliyye, Mevleviyye ve Bayramiyye'den ders vermekte idi.

Vâris olduğu silsileler, sağlığında basılmış bulunan İslam'da Zikir ve Râbıta adlı eserinin sonunda gösterilmiştir.

ÜVEYSİLİĞİ

Alâaddin Fersâfi Hazretleri ile tanımış olduğu ve seyr ü sülûk ettiği tasavvuf yolunda verilen bütün emirleri ve görevleri titizlikle, aşk ve ihlâsla yerine getiren Abdullah Fârûkî Hazretleri aynı zamanda "Üveysî" idi.

Üveysî olması dolayısıyla mânevi terbiye ve eğitimini Hz. Ali (k.v), Ehl-i Beyt (r.anhüm ecmaîn) ve Ricâl-i Gayb kanalıyla bilhassa Seyyid Abdülkadir Geylani (k.s)'nin mânevî nezâretinde ikmâl etmiştir.

1965 yılında Fârûkî Hocaefendi'nin üstâdı Alâaddin Fersâfi Hazretleri bir Malatya ziyâreti esnâsında kendilerine misâfir olmuş, bu açılmıştır. Bu esnâda Hz. Ali(k.v)'yi bizzat müşâhede ederek Hz. Ali'de fenâ fi'-şeyh makâmına ermiş, hemen arkasından da Âlemlere Rahmet olarak gönderilen Peygamberimiz(s.a.v) müşâhede etmiş ve fenâ fi'- Resûl makamına erişmiştir. Bu ahvâli üstâdına anlattığında Alâaddîn Fersâfi Hazretleri de tasdîk ve tebrîk etmiş ve; "Oğlum, yolun haktır ve gerçektir. Allah sana hesapsız ilim ve rahmet vermiştir. Bu yolda bütün gayretinle devâm et!" diyerek kendisini teşvîk etmiştir.

İLMİ

Abdulkâdir Geylanî Hazretleri'nin mânevi işaret ve telkinleriyle hadîs ilmine aşk ve

şevk ile eğilmişti. Hâfızasında birçok hadîs-i şerif metin ve tercümeleriyle birlikte mecmû idi. Kendisi hadîs ilmine büyük bir önem verdiği için, talebelerini de hadîs ilmine teşvîk eder, her sohbetinde mutlaka ezberden hadîs okutturur ve anlamlarını veririrdi.

Sohbet ve derslerinde fıkıh ve akâid ilmine de geniş yer verirdi. Talebelerinin ilimle iştigâl etmeye en az vakti olanlarına bile, zarûrî ilmihâl bilgilerini sohbet ve tekrar metoduyla öğretmiş ve onları bu konuda hassas olmaya teşvîk etmiştir. Kendisi Hanefî mezhebinden olmasına rağmen Hanefî fikhî ile birlikte Şafiî fikhî alanında da geniş bilgi sahibi idi. Ayrıca son yıllarda gündemi çokça meşgul eden ve tartışmalara sebep olan Cuma namazı, zuhr-i âhir, rü'yet-i hilâl, bîat, Resûlullah (s.a.v)'in ebeveyni gibi bâzı fikhî-akaidî konularda kaleme aldığı risalelerle Müslümanları irşad fonksiyonunu son derece ilmî bir şekilde icrâ etmiş idi.

Son zamanlarda kaleme aldığı tasavvufî-ledünnî âyet tefsirleri de Özlenen Fark dergisinde yayınlanmış ve erbâbı arasında büyük ilgi görmüştü. Bu tefsirlerden bir kısmı, Hocaefendi'nin bir Mısır seyahati esnâsında Ezher Üniversitesinin tefsir hocalarına takdîm edilmiş ve Arapça'ya çevilmiştir.

Hadis, tefsir, fıkıh, akâid ve tasavvuf gibi temel İslamî ilimlerde behre sâhibi olan Fârûkî Hocaefendi, yazmış olduğu risâlelerini sağlığında kitaplaştırmış ve bunlara Farukiye Vakfı yayınlarının arasında bastırmıştır. Vefâtına yakın basıma hazırladığı eserleride vardır ve bunlar önümüzdeki aylarda basılacaktır inşâallah.

ZÜHD ve TAKVÂSI

Hocaefendi'nin tasavvuf anlayışı, Kur'ân ve sünnete sıkı sıkıya bağlılık esasına dayalıydı. Kur'ânî yasaklardan şiddetle kaçınır, Kur'ânî emirleri titizlikle yerine getirir, bunları sünnetler ve nâfilelerle desteklerdi.

Namazlarının vaktinde ve cemâatle kılınmasına büyük önem verir, kazâ namazı olanların sünnet namazlarda kazâyâ niyet ederek bir an önce borçlarından kurtulmalarını tavsiye ederdi. Yine vitir namazını ise sünnet olduğu üzere gecenin son vaktinde kılar ve etrafındakilere, mümkün mertebe böyle kılmalarını söylerdi.

Hocaefendi ilk hac farîzasını 1971 yılında yerine getirmiştir. Daha sonra 1973, 74, 75, 76, 77, 82, 90, 92 ve 93 yıllarında da bu ibadeti yerine getirmiştir. Onun hac yolculukları bir kâfile hâlinde gerçekleşir, herkes bu kutsal hac yolculuğuna onunla birlikte çıkabilmek için can atardı. Bu yolculuklar, ibâdet ilim-irfan ve edeb eğitimi açısından dolu dolu geçer, bu ibâdet esnasında çeşitli ilim çevreleriyle tanışılır ve İslam dininin cihanşümûl kardeşlik anlayışının mübarek havası teneffüs edilirdi. Hocaefendi bu yolculuklarında dünyânın çeşitli ülkelerinden gelen Müslümanlarla güçlü bağlar kurmuş, kendisinden ders almak isteyenler olduğunda onlara istediklerini vermiştir. Zâten kendisi de bu ilim ve irfan yolunu, "Kapısı bütün insanlara açık olan Allah'ın bir sofrasıdır." şeklinde tanımlardı. O, fiilen ve mânen bu yolun hizmetçisi idi.

Sünnetin de bir tür vahiy ürünü olduğunu kabûl eden Fârûkî Hocaefendi, farz ve vaciplere uyma konusundaki hassasiyetini, sünnetlere uyma konusunda da gösterirdi. Ayrıca edeb kaidelerine çok önem verir, sık sık "Edeb yâ Hû" şiârını dile getirerek, insanların anlayamayıp, tavır ve düşüncelerini tenkîd edenler dahi ondaki bu edeb güzelliğine hayrân olur, takdirlerini dile getirme mecburiyeti hissederlerdi. Çünkü o; "Rabbim beni edeblendirdi, ne güzel edebendirdi" hadîs-i Nebevîsini, en güzel bir biçimde içine sindirmiş bir edeb âbidesiydi. Bu alanda Zâhirî ve Bâtınî Edebler adlı bir eser kaleme almıştır ki, fıkıh, sünnet ve tasavvufî ahlâk konularını câmidir.

Fârûkî Hocaefendi'nin çok önem verdiği sünnet ibâdetlerden biri de îtikaf ibâdeti idi. 1971'den îtibâren bu ibadeti hiç terke etmemiş, ilk itikaflarından birinde, defâlarca mülâkî olduğu Resûl-i Ekrem (s.a.v)'den bizzat ders almışlar idi. Mânevî terbiyedeki önemli yeri bakımından talebelerine en çok tavsiye ettiği ibâdetlerden biri de îtikaf

ibâdeti idi.

Tesbîh ve zikir anlayışında salavâtın ayrıcalıklı bir yeri vardı. Çok salavât getirme ve bunu artırmaya büyük önem verir, âyet-i kerîmeyle Müslümanlara vâcip kılınmış olan bu duâ cümlelerinin önemini sık sık vurgulardı. Peygamberimiz(s.a.v)'in işâretleriyle hazırladığı bir salavât metni bulunması, onun bu alandaki hassasiyetini ortaya koymaktadır. Bu salavâta "Salât-ı Fârûkiye" adı verilmiştir. Zâten kendisi Pîrân hazerâtının da salavâtlarını ihtivâ eden bir salavât kitâbı hazırlamış, bunları haftanın günlerine göre tasnîf etmiş ve burada salavâtlara tercümeleriyle birlikte yer vermiştir. Salavât-ı Şerîfe-i Fârûkiyye adlı bu eserin iki baskısı yapılmıştır.

Tasavvufî irşad metodunda zikir ibâdetinin önemli bir yeri vardır. O hem cehrî, hem de hafî zikri icrâ etmiş ve insanların mizaçlarına göre bu ibadetten faydalanmalarını sağlamıştır. Zikir halkalarını sohbet hadîs dersleriyle besler, bu meclislerde insanlar hem nefis terbiyesi, hem de bilgi zenginliği elde ederlerdi.

ŞEMÂİLİ

a) Dış görünüşü:

Abdullah Fârûkî el-Müceddidî Hocaefendi, dış görünüş itibariyle heybetli bir görünüşe sâhipti. Fakat onda celâl ve cemâl hâlleri bir arada bulunurdu. Yerine göre bazen son derece gülyüzlü ve sevimli görünür, yeri geldiğinde de celâlli bir yüz ifâdesine sâhip olurlardı. Beyaz tenli ve uzun boylu idi. Sakalları sünnet olan ölçüye uygun uzunlukta idi.

b) Mücâdele aşkı:

Son derece canlı enerjik bir yapıya sâhip olan Hocaefendi, Allah rızâsı için yorulmak nedir bilmez, irşad için sürekli kısa-uzun mesâfeli yolculuklara çıkar, insanlarla samîmî görüşür, araya bir engel koymazdı. Kendisiyle görüşmek isteyen herkese kapılarını açar, edepsiz davranışlar içine girenler olursa, onlara usûlü dairesince

hadlerini bildirirdi.

Geçimini kendi çalışmalarıyla sağlar, elinin emeğini yerdı. Bununla da kalmaz, muhtaçlara maddî yardımlarda bulunur, her Ramazan erzak dağıtır, kalacak yeri olmayan, maddî durumu iyi olmayan talebelere maddî-mânevî her türlü yardımı seferber eder, başkalarını da bu hususta gayrete yöneltirdi.

c) İlim ve kitap sevgisi:

Kendisi ledünnî ilme sâhip olmasına rağmen kitabî bilgiyi asla dışlamaz, "Zâhire aykırı olan her bâtın bâtıdır" fetvasınca hareket ederdi. Evinde geniş bir kitaplığı vardı ve sürekli yaptığı araştırma ve incelemelerinde temel ve kaynak İslamî eserlere mürâcaat ederdi. Bütün talebelerine bu tür eserleri kütüphanelerinde bulundurmalarını tavsiye eder, hadis, fıkıh, akâid, tefsir ve tasavvuf kitaplarını okumaya teşvik ederdi.

O, İslam'ın aydınlığını, ihtişâmını ve güzelliğini kelimelerle ve kalemle ifade edilemeyecek şekilde kavrayan bütün gönül erlerinde olduğu gibi, bu târifi imkansız güzellikteki kurtuluş yolunu bütün insanlara var gücüyle anlatmaya ve yansıtmaya hayatını adanmıştı.

d) İnsanlara davranış tarzı:

Özellikle çocuklara ve gençlere babacan bir şekilde davranır, Sâlih gençleri kendi evladlarından ayırır etmez, onlara bir baba şefkati gösterirdi. Özellikle ilim yolunda tahsil gören ve hâfız-ı Kur'ân olan gençlere sohbet meclislerinde özel bir yer verir, onları bilgilerini artırmaya, hıfzlarını güçlendirmeye teşvik eder, bilgi denizine cesâretle dalmak ve Kur'ân-ı Kerîm'i anlayarak okumak konusunda yüreklendirirdi. İlim yolunda cesâretsizleri cesâretlendirir, onlara kendi nezâretinde sohbet etme fırsatı tanıyarak, onore eder ve önlerini açardı.

Bilhassa İslâmî gerçeklerden habersiz ve ilgisiz bırakılmış genç kuşaklar, onun şefkat ve sevgisini fazlasıyla yönelttiği ve gözbebeği gibi değer verdiği kitleyi

oluşturmuştur. Böylece çevresinde genişleyen ve her kesimden insanı bünyesinde barındıran halkalarda gençlerin varlığı ve etkinliği gözle görülür bir şekilde hissedilirdi. Bu bakımdan o, keskin bir bilinçle uyguladığı ve kesintisiz sürdürdüğü İslâmî çalışmalarının, derin bir aşkla sevdiği ve bağlandığı İki Cihan Güneşi, Âlemlere Rahmet olarak gönderilen Sevgili Peygamberimiz'in metoduna uygun olmasına azamî gayret göstermiştir.

d) Tebliğciliği:

Haksızlıklar karşısında hiçbir zaman ve hiçbir şekilde sessiz kalmaz, uğruna yaşanması gereken gerçeği her zaman cesaretle ifade ederdi. "Ölmeden önce ölürüz" buyruğunun sırrına erenlerden biri olarak gerçek anlamda dirilmenin ilâhî lutfuna erişen sâlih insanlara günümüzde yaşayan hârikulade bir örnek idi.

O. bütün faaliyetlerini ; başarılarının ancak Yüce Allah'ın yardımı ile elde edilebileceğinin, Allah'ın yardımının da insanını bütün imkânlarıyla çalışıp çabalamasından sonra meydâna gelebileceğinin bilinci ile yürütmüştür. Bu faaliyetleri sonucu, birbirine düşman değişik ideolojilerin ön saflarında mücâdele eden yüzlerce genç, pek çok kimsenin imkânsız sayabileceği olağan üstü değişimlerle, hem İslâmî şuur ve inanca erişmiş, hem de "Allah yolunda kardeşler oluruz" emr-i ilâhîsine imtisâlen güçlü kardeşlik bağlarıyla birleşmişlerdir.

Tebliğ konusunda sınır tanımazdı. Yapılması gerektiği ân, kim olursa olsun ve nerede olursa olsun bu görevini yerine getirir, bu konuda kınayanların kınasından yılmazdı. Gerek İslâm dînini yanlış anlayan ve anlatan ilim kılıklı kimselere, gerekse İslâmî bakımdan yanlışlarını gördüğü siyâsîlere açık bir şekilde tavrını koyar ve onları uyarırdı. O, bu hâliyle; Yıldırım Bâyezît'e ; "Yaptırdığın câmî güzel olmuş, fakat dört köşesinde birer meyhane eksik! " diyerek pâdîşahın içki içtiğini ve bu haramdan vazgeçmesini hatırlatan emir Sultan (k.s) ve emsâli sûfîlerle aynı tavra sâhipti.

Özellikle Resûlullah (s.a.v) konusunda abuk-sabuk konuşan ve kısır ilimleriyle bu alandaki inceliklere bir türlü vâkıf olmayan hocalara karşı sert davranır ve onları

sözleriyle uyarırdı. Özlenen Fark dergisinin arka kapağında her ay yer alan "Edep yâ Hû" başlıkla hikmetlerinden bu konudaki uyarılarına sıkça rastlanmaktadır. Nitekim, vefâtından hemen önceki dakîkalarda bir televizyon kanalındaki tefsir programına telefonla katılmış ve Resûl-i Ekrem Efendimizin hakkında yalan-yanlış görüşler serdedenlere karşı Duhâ Sûresinin ledünnî tefsîrini yaparak onları bu konuda aydınlatmaya çalışmıştı.

Affetmeyeceği tek şey, İslâm'a ve Resûlullah (s.a.v) 'e karşı saygısızlıktı.

e) Resûlullah aşkı, sünnet bağlılığı ve Ehl-i Beyt sevgisi:

O, son derece güçlü Resûlullah aşkı, sünnet bağlılığı ve Ehl-i Beyt'in İslâm dînindeki gerçek yerini kavratma şuuruyla, bid'at ve hurâfelere karşı tavrını gönlünde birleştirmiş nâdîde bir Allah dostuydu. Ehl-i Beyt'e bağlılığını sohbetlerinde sık sık dile getirir, onların adı anıldığı zaman sevgi ve vecdle coşkuya kapılırdı. Bu konuda aşırılıklardan uzak, sağlam bir anlayışa sâhipti. Ehl-i Beyt sevgisini ve bağlılığını yansıtan Ehl-i Beyt ve On iki İmamlar adlı bir eser kaleme almıştır. İki ay içinde üst üste iki baskı yapan bu eser, her Müslümana farz olan Ehl-i Beyt sevgisini gönüllere yerleştirme amacına yönelik olarak kaleme alınmış ve gâyesine de ulaşmıştır.

Bütün bunlar göz önünde bulundurulduğunda Abdullah Fârûkî el-Müceddidî, "Yüreği Sevgi ile Dolu Cesur Bir Dâvetçi" olarak anılacaktır şüphesiz. Kalemiiyle ve diliyle bu uğurda yaptığı mücâdeleler unutulamayacak ve talebelerine örnek teşkil edecektir.

Evet, o, yüreği sevgiyle dolu cesur bir dâvetçi, insanlara ümit aşıl原因an mücâhit, ilmiyle âmil ihlâslı bir âlim ve kelimenin tam anlamıyla seçkin bir yol gösterici idi. Onun zamanımızın insanına ve özellikle de gençlerine ulaştırmaya çalıştığı mesaj gerçekten incelenmeye değer, önemli bir mesajdır.

VEFÂTI

Abdullah Fârûkî el-Müceddidî Hocaefendi 11 Aralık 1999 tarihinde Cumartesiye Pazara bağlayan gece vefât etmiştir.

Bir müddettir ayaklarındaki romatizma sebebiyle yürümekte zorluk çeken Hoca efendi, insanüstü bir gayretle acılarına aldırıyor ve çalışmalarını, yolculuklarını bütün canlılığıyla sürdürüyordu. Daha önce bir kalp ameliyatı da geçirmiş olan Hocaefendi,yukarıda söz ettiğimiz televizyon programına telefonla katılıp Resûlullah (s.a.v)'e hem de kendisine yapılan seviyesizce sataşmalara daha fazla dayanamayarak bir kalp krizi geçirmiş,hastaneye kaldırılmışsa da kurtarılmayarak Yüce Hakk'ın rahmetine kavuşmuştur.

Allah gani gani rahmet eylesin ve bizleri şefâatlerine nail eylesin. Bizlere de, bıraktığı ilim mîrâsını iyi değerlendirmeyi ve onu kabrinde rahat ettirecek şekilde sürdürmeyi nasîb eylesin.(Âmin)